

SZENTESI ÉVA

Míg a halál
nem választ

Anya sose örül, amikor a kopogós cipőjét felveszem, van szép piros magas sarkúja, vékony pánt tartja a bokáját, nem tudom becsatolni, csak tavaly kezdtem az óvodát, miután egyik napról a másikra befordult a szemem.

– Te szegény gyerek, a szeme, nézzed meg, kancsal lesz, anyjától örökölte, annak ilyen – mondogatták, miután észrevették a bajt, én meg azt se tudtam, mi az, hogy kancsal. Anya szeme is rossz, vastag keretes szemüveget hord, de így se lát. Magához szorít, amikor kiderül a baj, szorosan ölel, sokáig, ilyen máskor nem csinál, ebből tudom, hogy valami rossz dolog történik.

Elmegyünk Debrecenbe a Klinikára dr. Schnitzler Ágota adjunktushoz – akkor hallok először az adjunktus szót, és megtetszik, félig hangosan ismételve magamban, hogy megtanuljam, közben egy sötét szobába visznek, ahol bele kell nézni egy kis lyukba, ahol mókusok szaladgálnak, ahol aztán meg kell mondanom, mennyire éles a mókus, melyik a nagyobb mókus, és közben nem félek a sötétben, sőt egy pillanatig úgy érzem, szívesen ott

maradnék a szigorú, de kedves adjunktusnővel, aki érti a szemem.

A sötét szobában a Debreceni Klinikán nem érzem úgy, hogy bajt okoztam a rossz szememmel, és megnyugszom.

Piros, drótos végű szemüvegkeretet kapok, nem én választom ki, de apa azt mondja, ez szép, és hiszek apának, meg a piros úgyis a kedvenc színem, az egyik lencsét letakarják, anya azt mondja, ne hagyjam kicsúfolni magam.

A Barbie babák olyan szépek, azok tetszenek, azt kapunk a húgommal karácsonyra, rajtuk nincs szemüveg, és kopogós cipőjük is van, mint anyáé, amit fel szoktam venni. Egyszer észreveszi, és azt mondja, nem szabad, mert kitöröm a sarkát, pedig nagyon vigyázok, hogy ne lépjek olyan helyre, apa azt mondja, nem gyerekek való, nem tesz jót a lábamnak, onnantól izgulok, nehogy észrevegyék.

A Barbie-k bármikor hordhatnak kopogós cipőt, nekik nem tilos.

Anya esténként sokáig simogatja a hátam, hogy el tudjak aludni, máskor nem sokat szól hozzám, nem puszilgat, de mindennap tornázik, azt szereti a legjobban, mintha az sokkal jobban érdekelné, mint bármi, amit mi csinálunk, nem is veszekszik velünk, sokkal több dolgot meg-

enged, mint apa, például azt, hogy nézzük az *X-aktákat*, ami azért nem túl jó ötlet, mert utána félünk a sötétben. Anya érintését csak akkor érzem, ha a hátamhoz ér.

Anyám készülődik a központba, azt mondja, menjek vele, beszalad a boltba. A szép cipőjét veszi fel, amit csak ünnepekre szokott, és aminek még mindig nem tört ki a sarka. Nem festi magát, bekrémezi a bőrét a narancssárga krémmel, amitől finom anyailata lesz. Furcsán nevetgél, mintha nem is ő lenne az anyukám, kicsit másmilyen az illata is, akkor érzem, amikor hozzábújok, hiába keni fel a krémet. Megfogja a kezem, és sétálva indulunk el, vigyázok, hogy ne lépjek a csíkra, mert az iskolában mondta Gabi, hogy aki csíkra lép, az szerelmes. Számolom a repedéseket a járdán, anya siettet, azt mondja, elkészünk, de nem tudom, hogy lehet elkészni a boltból. Az Arany János utcán szembejön velünk egy férfi, messziről mosolyog, anyám tenyere izzadni kezd, ezt akkor érzem, amikor egyre jobban kezdi szorítani a kezem, és mintha gyorsabban venné a lépteit, közeledünk, a férfi hangosan köszön, valamit susterogva mond, és megsimogatja a hajam, amit nem akarok, elhúszom a fejem, anyával összemosolyognak, aztán puszt ad anyának, de nem látom jól, lehet, hogy a szájára adja, csak egy pillanat az egész, gyorsan elkapja

a fejét, és néznek engem, és mondja a nevem, hogy Vica, ő a kis Vica, és a férfi megint mosolyog, és nem értem, miért, és miért pusztítja anyát, és anyát se értem, miért kedves vele, de bennem rossz érzés van, aztán sokáig beszélgetnek, de azt mondja, sietni kell, még menni kell a boltba, és a férfi elkísér bennünket az ABC bejáratáig.

Anya idegen városba megy dolgozni, messzire, vonattal indul el a kollégáival, hosszú napokig nem tudunk róla semmit, apa mérges, miért nem telefonál, egy decemberi este, sötétedés után ér haza, most is más az illata, amikor belép a házba, apa furcsán néz, nem szól hozzá, bennünket megpusztít, ajándékot hoz, furcsa érzés, ahogy ideadja, nem szoktuk meg, hogy csak úgy kapjunk valamit, és sokat mosolyog, nem tudni, miért vidám, kicsit úgy érzem, nem azért, mert újra velünk van, és utána már még jobban érzem, mintha csak velünk lakna, de nem élne itt.

Ugyanazokat a dolgokat csinálja, csak még inkább olyan, mintha máshol járna közben, tornázik, de nem figyel ránk, tévét néz, de nem tudja, miről szól a film, gyakrabban jár biciklivel dolgozni, még akkor is, amikor hideg van, folyton biciklivel jár, a lábai olyanok, akár a földet is hajthatnák.